

Australië Queensland 2008

Proloog

De doos.

Of er een doos meegenomen kon worden naar Brisbane. Wij hadden als groep toch voldoende kilo's over en daarom kon die doos makkelijk mee.

De doos met inhoud werd besteld en bleek 60 * 60 * 120 cm groot te zijn. Voornamelijk piepschuim want geheel woog slechts 10 kilo. Maar hoe krijg je Kleis en Jantie, de doos, Cristien en John plus de bagage in de auto. Dat gaat niet. Dus de doos werd eerst naar Badhoevedorp gebracht. Daarna, was het plan, zou eerst iedereen uit Almere naar Schiphol worden gebracht, de doos bij ons worden opgehaald en dan zou iedereen op een uur of negen naar de incheckbalie gaan. Wij zouden dan met de bus of door burens gebracht kunnen worden.

Vrijdag 19 september, Badhoevedorp - Singapore

Gelukkig kon de doos en Tiny en Ed en de bagage in de auto van Kim en Mathijs. Even voor negen was alles in de auto en bracht Kim ons naar Schiphol.

Wij waren vrij snel aan de beurt om in te checken en de doos baarde weinig opzien. John bracht hem naar het inleverpunt voor oversized bagage en weg was hij. De douane liet ons zonder problemen door. Er was nog tijd om even rustig langs de winkels te wandelen, een kopje koffie te drinken. Daarna inchecken en om twaalf uur de lucht in.

Zaterdag 20 september, Singapore - Brisbane

De vlucht ging probleemloos. Na het eerste uur dacht je nog "Jemig wat een eind nog" maar de vlucht vloog letterlijk en figuurlijk om. Wij kwamen aan in terminal 2 van Singapore's Changi vliegveld en daar kon Ed zijn spijkerbroek in de Levi's shop gaan kopen. Tiny kocht er ook een omdat er een mooie hing en de prijs concurrerend was. 260 Dollar = 130 Euro voor twee Levis spijkerbroeken.

Toen met het treintje naar hal 3 waar wij nog nooit geweest waren. Hal 3 zag er ook vrij nieuw uit. Overal dezelfde winkels. Mijn Sony Alpha 900 die ik op het oog heb en nu op de markt moet komen, lag er nog niet. Tegenvallend. Eigenlijk hoopte ik dat ik voor een mooi prijsje hem daar kon gaan kopen. In Nederland gaat hij 2000 euro kosten.

Het was nog opschieten om naar gate A20 te lopen. Konden wij nog even de Australische immigratiekaart invullen en zeggen dat wij kaas, hout en vieze gymmen aan te geven hadden. Maar niks zeggen over de doos. Misschien zagen zij hem over het hoofd en konden wij de inhoud het land in smokkelen.

Wij konden na even wachten het vliegtuig in en hadden een plaats boven de vleugels. Een stuk rustiger dan de eerste vlucht achterin het vliegtuig.

Nu was het even doorzetten. Een hazenslaapje, eten, een beetje dommelen, ontbijt en landen maar. Brisbane werd getroffen door donder en bliksem maar de landing was droog en zonder veel gehobbel en geslinger. De laatste 500 km wel genoten van prachtige bliksems in het wolkendek.

De rij voor de douane was snel genomen. Kleis moest alleen de hele immigratiekaart in het Nederlands voorlezen en de vragen beantwoorden. Het was nog spannend ook want de

Engelse kaart was al ingevuld door Ed en het meisje van de douane controleerde de antwoorden nauwgezet. Een 10, alles was goed. Wij mochten door.

Bij het opwachten van de koffers was Jantie het haasje. De douanehond ging naast haar handbagage tas zitten. Alles werd er uit gehaald maar de appel was niet te vinden. Die was al in Amsterdam opgegeten. Mooi gefopt die hond.

Met al die kruisjes bij ja op de kaartjes werden wij direct naar een speciale doorgang geloozd. Dat was een voordeel want de rest van het vliegtuig moest in de andere rij wachten om de bagage gescand te laten worden. De doos werd niet aangekeken. Wel was de aardige juffrouw geïnteresseerd in de kazen. Om het hout en de vieze gymmen werd schamper gelachen.

Wij konden door! Geen problemen.

Kimberley wachtte ons met open armen op en bracht ons gezwind in het donker naar 3 Chiseldonstreet.

De doos werd direct uitgepakt en daar was hij: The Fatboy zitzak.

Als een blok vielen wij in slaap.

Zondag 21 september, Brisbane

Het slapen ging goed en om negen uur was iedereen op. Een Australisch ontbijt en veel gepraat.

Om een uur of 12 kwam Scott binnen van zijn feest waar Kimberley eerder van weg moest om ons op te halen. Vol verhalen over de bruiloft van de zanger die wel 100.000 dollar moest hebben gekost.

In de middag naar een shopping mole en de vishandel waar krab, garnalen en greenlip-mosselen werden aangeschaft voor het avondmaal.

Terwijl het noodweer om ons heen dreef heerlijk gegeten. 's avonds geWit en om elf uur naar bed.

Maandag 22 september, Brisbane - Oakey

De stoelgang verbetert wat. Met de probiotics worden de juiste bacteriën weer het lichaam ingevoerd.

Scott brengt ons nog even snel door de ochtendspits naar de Britz op de 647 Kingsford Smith Drive in Eagle Farm om de 4WD camper op te halen. Met de Tomtom kwamen wij weer eenvoudig terug om de spullen op te halen en te lunchen.

Wij gingen binnendoor via Ipswich naar Toowoomba. Brisbane is erg groot en tot ver voorbij Ipswich is het een aaneengesloten conglomeratie met veel stoplichten en veel verkeer. In Ipswich nog even de Woolworths bezocht om de nodige mondvoorraad in te slaan. Via Marburg naar Toowoomba. In Toowoomba even gecontroleerd of de "Aussie disposal" winkel nog de Red Back schoenen verkocht en een kopje koffie gedronken bij een zeer chagrijnige Aziaat. Het pecannootkoekje was wel lekker.

Op de weg naar Dalby in Oakey om vijf uur een snelwegcamping voor \$25 gevonden. Het verkeer begint nu om 18:15 rustiger te worden en het is al bijna donker. Gauw nog even de bak met pasta en sla opeten.

Dinsdag, 23 september, Oakey – St George

Het om zes uur opstaan werd niks. Wij gingen de vorige avond er om acht uur in en tien uur slaap bleek nog niet genoeg. Half acht waren wij er pas uit.

Een lekker weertje, half bewolkt 23 graden. De zonnebril bleek die vervelende leeszonnebril te zijn die ik ooit eens gekocht heb. Als je die opzet tijdens het autorijden lijkt het net of je iest vreselijks gaat overkomen. Het zicht op de weg wordt namelijk onscherp. Weggegooid dat ding.

De tocht ging richting "Bunya mountains" binnendoor naar Dalby. Een mooi heuvelachtig landschap met veel landbouw. In Dalby wederom de Woolworths bezocht om zeep en eten te kopen. Alsnog het afwasmiddel vergeten.

De route gaat via Tara richting Surat waar de camping gepland is, maar wij komen een zandweg naar het zuidwesten tegen. Die moet getest worden maar wij en Tomtom raken geheel de weg kwijt. Tomtom wil steeds maar terug en wordt uitgezet. Helaas wordt de zijweg naar Glenmorgan niet gevonden en eindigen wij 80 km zuidelijker op de Moonie Hwy. Tomtom had gelijk. Maar goed op deze weg komen wij de eerste kangaroos en een emu met jong tegen en een schildpad. Die hadden wij nooit op die andere weg gevonden. De schilpad had ook mazzel want wij hebben hem gered van de gevaarlijke weg waar hij met grote waarschijnlijkheid niet heel en levend overgekomen was. Onderweg nog even naar spinnen gezocht, maar die waren spoorloos. Wel veel hele agressieve muggen, drie beten, en lastige vliegjes. Snel weer in de auto met insect-repellant op.

Iets ten noorden van St George, aan de rivier de Balonne, een camping gevonden voor \$20. Het regent af en toe en de ravioli met champignons zijn nauwelijks gaar te krijgen vanwege de harde wind.

Woensdag, 24 september, St George - Charleville

Het opstaan ging beter. 7:00. Een gebakken eitje met een plakje kaas als ontbijt en om een uur of negen onderweg. In de omgeving mooie foto's gemaakt van bomen in water. Van St George naar Charlesville. Zo'n 400 km.

Eerst inkopen in de supermarkt. Vanavond aardappelen, wortelen en kipfilet. Tomtom herkende de weg die wij wilden nemen. Eerst een stuk Balonne Hwy en daarna 210 km unsealed naar Charleville.

Het was een mooie dag en onderweg veel wildlife tegengekomen. Kangaroos, emu's, blue tongues lizard, een gewone monitor die niet te voorschijn wilde komen, ontzettend veel vogels, geiten, schapen maar geen echidna of slang vandaag.

De weg was prachtig met veel paarse, blauwe en rode struiken en bloemen. Alles was groen van de vele regen de laatste maanden.

Om een uur of vijf aangekomen en nog snel even scheermesjes, want mijn enige mesje is in tweeën gebroken, en bier gekocht. Vier blikjes voor \$12! Ik ben vast afgezet.

Bij de Information een goede camping uitgezocht die 9 km buiten de plaats ligt.

Dat blijkt een boerderijcamping te zijn die net geopend is. Alles spic en span en aardige eigenaars. Tiny gaat beginnen met hard lopen.

Donderdag, 25 september, Charleville - Blackall

Om half zeven op. Een musli-ontbijt en een lekkere douche. Wij gingen binnendoor. Eerst een stukje naar Adavale en na de Ward river rechtsaf de unsealed weg op. Geen bordjes natuurlijk maar dat mocht de pret niet drukken. Tomtom gaf ook al snel de geest en zo af en toe kwam hij even terug op een weg.

Na een uur bleek wel dat wij goed waren maar erg vertrouwend zag het er allemaal niet uit.

De weg bleek over een eindeloze vlakte te gaan. Er was een memorial voor de landingsplaats van de eerste Engeland - Australië vlucht voor de plek waar het vliegtuig landde. Het was allemaal erg groen en hier en daar wat modderig. Het had duidelijk veel geregend. Na zo'n 200 km aangekomen in Tambo waar wij in de pub een lekkere kop koffie en een ham, kaas, tomaat tosti kochten. Bij de local shop wat inkopen gedaan en bij de slager een rump steak gekocht.

Daarna door naar Blackall. Een iets grotere plaats met wol en eigen bronwater. Op de plaatselijke camping om drie uur aangekomen. Een korte wandeling naar de rivier gemaakt en gezocht naar spinnen. Niks te vinden. Tiny kocht een hout-zinken hond en schaapsokken. Toen lekker de krant gelezen terwijl Tiny 20 min hard ging rennen onder controle van de het hartslaghorloge.

Het is half zeven en nog steeds licht?! Wonderlijk.

Nu snel de rumpsteak met gebakken aardappelen en sla gaan bereiden.

Vrijdag, 26 september, Blackall - Muttaborra

Van Blackall naar Muttaborra een relatief korte rit van 250 km.

Die ging door een enorme lege vlakte met heel veel koeien. Onderweg nog een kudde gedreven door twee vrouwen op de weg tegengekomen. In Barcaldine nog wat shoppen en toen naar de "water hole" vlakbij Muttaborra waar wij om een uur of drie aankwamen. Het was een stuk creek waar nog bruin drabbig water in stond. Er was een afvalton en verder niets. Lekker wat gelezen en de sociale spin en de Cytophora gefotografeerd. Er kwam een stel, waarschijnlijk Amerikaanse, touristen langs maar die vonden de hole niks om in te gaan vissen. Om een uur of vijf kwam Doreen met haar zes honden langs om die te laten zwemmen. Doreen was 31 en een schapenscheerster die haar honden, de swag en de 600\$ dure stereo achterop haar auto vervoerde. Ze trakteerde ons op koud bier, was heel spraakzaam en ging tegen donker weer op weg, naar de kroeg om \$5000 te gaan winnen met de loterij.

Zaterdag, 27 september, Muttaborra - Porcupine Gorge

Door de, weer, enorme lege vlaktes heen naar Hughenden. Slecht 205 km over de weer stoffige weg. Wat een enorme hoeveelheid runderen weer en veel dode kangeroos langs de weg. Alsof hier jagers in de weer waren. Hughenden was een plaats van niks. Hele brede straten, maar om eens lekker te gaan shoppen of een mooie camping te vinden, ho maar. Dan maar 70 km door naar Porcupine Gorge dat op mijn lijstje stond. Een echte NP camping met self-registration, een poepdoos en verder netjes. Met drie andere auto stonden wij daar in de hitte. Een kilometer verderop de Gorge ingelopen, wat met het water gespeeld en in de bloedhitte weer omhoog. Ik had trillende benen toen ik beneden was. Volgens Tiny te weinig gegeten. Omhoog was een stukje zwaarder en wij waren blij dat wij weer de stoeltjes bij de auto zagen.

Verder een heerlijke avond waar wij de sterren nog gefotografeerd hebben en om negen uur weer naar bedden als een blok in slaap gevallen.

Zondag, 28 september, Porcupine Gorge - Georgetown

De rechter achterband zag er wat vermoeid uit die ochtend.

Op weg naar roadhouse The Lynd, ongeveer 250 km over witte, grijze en rode zandwegen.

Een stoffige slechte weg met veel ribbels. Later kwamen de wat opvallend ronde heuvels van

een paar honderd meter hoog, die uiteindelijke overgingen een gebergte, the New Castle range. Bij een riviertje koffie gedronken. 'Wat is die band zacht'; zei Tiny. Lek, was het oordeel van Ed. Lichte paniek. Hoe in godsnaam die band te verwisselen met vijf van die bouten die vast niet los te krijgen zijn met dat lullige sleuteltje. Snel de koffie opgedronken en door naar het road house 40 km verderop.

Dat bleek niet veel soeps. Je kon er eten, tanken en lucht bijvullen maar geen camping met een klaterende beek. De band op 5 atmosfeer opgepompt en snel door naar George town. Eerst 70 km naar Einasleigh en dan nog 110 km naar Georgetown via Forsayth. Niks open onderweg en de band steeds maar zachter.

Drie uur later op het canvas in Georgetown bij de BP aangekomen waar een Vietnamees banden aan het repareren was en zijn vrouw de toko bediende. Wat een geluk! Het was inmiddels >35°C en ik het begeven had als ik de band in die bloedhitte had moeten vervangen op die zandweg onderweg.

Vijf gaten zaten in de binnenband. Plakken was geen optie. Een nieuwe dus voor \$70. Onze eerste hamburger genuttigd bij de toko. De Vietnamezen werden steeds vriendelijker en het bleek dat zij vorig jaar in Amsterdam waren geweest.

Op het viersterren motorpark een plaats veroverd en opgegeten door de muggen, gestoken door een wesp die bij de 220V aansluiting zat te wachten op mijn vinger.

En een hitte! Nu mijn laatste XXXX biertje.

Zeven uur; de muggen zijn weg.

Ineens word ik het geluid van koffers op wieltjes gewaar. De camping loopt vol met kids. Het verdwijnt allemaal snel de eetgelegenheid-benzinepomp-office in maar komt om een uur of acht weer lawaaiig terug. Om half negen druipen ze met de stoeltjes af naar de andere kant van de camping.

Had ik mijn 15000Hz-antikidsmachine maar meegenomen.

Maandag 29 september, Georgetown - Milaa Milaa

De kids gingen snel naar bed of ik was snel in slaap. Het christelijke zangverenigingskoor bleken studenten te zijn die twee weken onderzoek gingen doen.

Het werd al snel moordend heet dus maar weer onderweg met de airco aan. De weg meanderde door een prachtig heuvellandschap en de weg was dan weer nieuw bitumen, dan weer een strook. Er werd hard gewerkt aan het verbeteren van de Kennedy highway tussen George town en Ravenshoe, ons doel 250 km verderop. Mount surprise was een klein plaatsje onderweg waar wij koffie dronken met een cheese cake. Een short black is echt erg verdunde koffie in deze plaats. Hebben zij een espressomachine en adverteren zij met echte koffie maar een gewone kop koffie is er niet. Een long black is iets sterker maar nog steeds te verdund. De lava tubes waren een beetje te veel gedoe. Ruim een uur wachten, \$90 betalen en dan op excursie door lava tubes twee uur lang. De Kulkani krater bleek onvindbaar en ik had geen zin meer. Ik wilde een stoel, klaterend water, bomen en een biertje.

Ravenshoe bleek de hoogst gelegen plaats in Queensland, 900 m boven de zeespiegel. De camping werd wegens de zeer slechte amenities (toiletten) afgeraden, maar het aangeraden, \$3 kostende, municipaletje bleek wel er kaal en heet. Bij de IGA wat inkopen gedaan, maar niet veel want wij zouden gaan uit eten. Bij de bottleshop bier gehaald. 6 blikjes XXXX voor \$13, 4 voor \$12. Dus maar zes.

Tijdens de terugtocht naar de auto toch maar besloten door de rijden naar Milaa Milaa. De begroeiing werd ineens tropisch. De eerste fern tree. Bij de eerste camping gestopt. Wij

mochten in de jungle gaan staan voor \$23. Vogels floten, kwetterden en ratelden. Plotsklaps bij schemering gingen de cicaden? oorverdovend aan. Het leek wel een luchtalarm. Daarna, toen het donker werd, een gekwaak van boomkikkers? Het werd vochtig maar wel lekker van temperatuur. Vannacht op deze 850 meter hoogte kon deze gaan dalen tot 12C.

Dinsdag, 30 september, Milaa Milaa - Atherton

Toch nog lekker geslapen en op tijd op weg via Malanda en Yungaburra naar Atherton. Een prachtrit door het glooiende landschap. Leuke plaatsjes en een aangename temperatuur omdat het plateau zo'n 800 meter hoog ligt. Uiteindelijk in Atherton met 10% korting op een Big4 camping aangekomen om een uur of een. Even relaxen, wassen enzovoort. Het was wel een familiecamping en hij liep langzaam vol. Kinderen op steps, vrouw die haar man, rokend vanaf de zijlijn, aanwijzingen gaf en geen spin of vogel op de camping.

Om acht uur was het al weer einde oefening en om negen uur weer in diepe slaap.

Woensdag 1 oktober, Atherton - Daintree

Omdat er nog deze week lentevakantie is in Qld besloten om nu naar Cooktown te rijden en in het weekend hier weer terug te komen. Dan is het lekker rustig. Eerst naar Granite gorge op de weg naar Mareeba. Daar zaten hele leuke tamme rock?walibees. De gorge was volgegooid met grote granietblokken en veel gorge was er niet te zien. Maar goed, de granietblokken en de omgeving waren mooi hoewel ik mij wel bekocht voelde met de \$15 vrijwillig gedoneerde dollars in een vage brievenbus.

In Mareeba bij de Coles eten ingekocht want wij gaan het oerwoud in en je weet maar nooit. In Kuranda de vlinder-, koala- en vogeltuinen niet bezocht maar wel kijken en niet kopend door de toeristenwinkel gelopen. Bijna gezwicht voor een schilderij van \$140; maar hoe krijg je dat thuis?

De tanks met diesel volgegooid. Met 140 liter diesel hadden wij mooi 1400 km gereden. Langs de kustweg, de captain Cook Hw, tussen Cairns en Daintree gevolgd. Onderweg nog even de voeten in Trinity bay, zo heet de Pacific daar, gespoeld.

Om half twee in Daintree aangekomen om meteen maar met Simon een Daintree river tour te maken. Dat viel wat tegen. Een krokodil en een boomslang. De rest van het leven aan de rivier werd door de krachtige wind het oudste tropische oerwoud van de wereld ingeblazen en bleef voor ons onzichtbaar.

Nog een Argiope om de campingsite gevonden.

Lekker een boekje gelezen in de schaduw.

Toen het bijna donker was het centrum ingelopen en de zes shops bekeken waarvan er drie restaurant waren. Een gesloten Barramundi-tent, een take-away en een restaurant wat ook baramundi met friet verkocht. Heerlijk was die gebakken baramundi samen met de twee koude biertjes.

Donderdag, 2 oktober, Daintree - Cooktown - Endeavour falls

Op weg naar Cooktown via de 4WD-weg langs de kust door de heuvels. Eerst met de ferry de Daintree river over, dan de slingerende smalle weg naar Cape tribulation en dan wordt het een 4WD only weg. Hij was dan niet meer zo enorm spannend als in 1997 maar bleef imposant en mooi. Door de rivieren meer dan 20% steile heuvels op door het rain forest. Cooktown was heet en winderig. De gastank laten vullen bij de Shell en het dorp op en neer gelopen. Wij kwamen de camping en bar uit 1996 ook nog tegen waar het heerlijkste koude

biertje(s) van die vakantie werd gedronken. Wij gingen daarna nog 40 km verder naar Endeavour falls waar een heerlijke camping tussen de palmen was. Alleen regen. Tiny was gaan hardlopen en kwam een dubbele 180 graden regenboog tegen en daarna een hoosbui. Doornat kwam zij na 22 minuten hardrennen terug. Het bleef de hele nacht af en toe regenen.

Vrijdag, 3 oktober, Endeavour falls - Lakeland

Nog steeds regen in de ochtend. Terwijl Tiny douchte een Bandumna spin gefotografeerd. Hoewel wij een dag wilden blijven toch maar verder gereden naar de droogte. Het was vochtig heet. Wij gingen via "Old Laura" naar Laura over heel veel wasbordenweg. Af en toe was er asfalt maar de Aussies waren nog lang niet klaar. In Laura koffie met een hamburger genuttigd en van twee gepensioneerd Melbourners gehoord dat je nu helemaal naar Weipa in het noorden kan rijden. Zij gingen dat doen en dan met de auto op de boot in drie dagen weer terug naar Cairns voor \$1800.

In Lakeland een camping gevonden en bij de benzinepomp aan de overkant de lokale koffie gedronken.

Tiny begint te hoesten.

Een Argiope keyserlingi en een Mopsus die gepakt is door een wesp gefotografeerd.

Zaterdag, 4 oktober, Lakeland

Tiny is verkouden geworden van het natregenen en het tochtige weer.

Aangezien wij beiden het reizen een beetje zat zijn besluiten wij een rustdag te gaan nemen. De campingbeheerder noemt het "chill off" Het blijft lekker bewolkt en droog die dag en het is een dagje heerlijk lezen. Ed "Het recht op terugkeer" van Leon de Winter en Tiny "Een stille vlam" van Philip Kerr. Hoewel de zon nauwelijks schijnt zien Tiny's voeten en neuspunt er angstwekkend rood uit.

Zondag, 5 oktober, Lakeland - Yungaburra

Ed is aan zijn voeten ook ernstig verbrand. Op tijd op weg naar Mareeba. Ineens wordt het komen de glooiende tablelands weer in zicht. Het is wederom een prachtrit maar het wordt nu een beetje te veel van hetzelfde. De weg is ook nagenoeg helemaal van asfalt en dat maakt het rijden toch wat saaier.

Het is zondag en in Mareeba is bijna alles dicht. Maar er is nog een groenteboer open die salade voor vanavond verkoopt. Ook een custardappel aangeschaft. Een wonderlijke vrucht waar ik een stukje van mocht proeven. Het smaakte echt naar custard maar het vruchtvlees was zacht in tegenstelling tot een appel

De National park campings aan lake Tinaroo zijn een domper. Je moet boeken en als je wordt gesnpt op het terrein krijg je meteen een boete. Nou dan maar geen Lake view. Even verder op is ook een leuke camping namelijk Lake Eacham tourist park met een landlady die je alle bezienswaardigheden in de omgeving verteld. Het wordt allemaal op een kaart getekend en Tiny mag ook nog het wandelingenboekje lenen.

De camping is prima met veel schaduw en weinig gasten en er is een enorme hoeveelheid vogels in de omgeving te horen. Tiny wint met kaarten.

Maandag, 6 oktober, Tablelands

Het gaat een drukke dag worden want alle toeristische attracties van de landlady moeten bezocht worden.

Het eerste doel is de platypus in Yungaburra. Na 2 km wandelen spot Tiny hem als eerste. Daarna zien wij hem nog drie keer heel duidelijk. De tree kangeroos blijven onvindbaar. Tiny trapt bijna op een slang en gaat daarna overdreven hard stampen tijdens het wandelen. Bij de Information krijgen wij een betere duiding van de tree kangeroos maar ook dat blijkt een lokkertje. Daarna op weg naar de Malanda falls met bush wandeling. Prachtig met ook een waarschuwing voor de Stinging tree die met silicanaaldjes vervelende en pijnlijke steken kan toebrengen. Niet gevonden maar toch oppassen. Bij de information krijgen wij uitleg over het vulkanisme en de zin van het leven door een oude vrijwilliger. Voor de vogels krijgen wij veel aandacht van een vrouwelijke vrijwilliger. Uiteindelijk kopen wij voor \$50 een dubbel rainforest vogel-DVD.

Op naar de kaasboerderij van een ex-zwitser die net overleden is en zijn geheim om in Australië toch perfecte Zwitserse kaas te kunnen maken mee het graf ingenomen heeft. Het kaasplankje was heerlijk.

Daarna in het Mount Hypipanee park nog vogels, onder andere een pelikaan, bekeken. Als slot nog in Yungaburra gewinkeld. Daarna terug naar de camping. Weer champignon, tonijn, olijven pasta.

Tiny wint weer met klaverjassen.

Dinsdag, 7 oktober, Lakeland – Lakeview (Giru)

Om kwart voor zes weer op. Het was al licht en de dag zou beginnen met een wandeling om het meer Lake Eacham. Het was een prachtige wandeling van een km of drie langs het meer maar daar zag je doordat je in het regenwoud liep niet veel van. Daarna richting Townsville. Eerst door de Tableland-heuvels slingerend met prachtige uitzichten naar de kust. Het werd wat drukker en er werd weer enorm aan de stad en de weg gewerkt. De beurskrach die nu in alle hevigheid ook Australië treft - de beurs zakt maar ook de Australische dollar ten op zichte van de Amerikaanse dollar en de Euro – lijkt nog niet op de bouwprojecten te zijn doorgedrongen. Rudd heeft met de Chinezen overlegd en die gaan helpen, zeggen ze. Townsville-centrum viel wat tegen. Grote stukken met winkels waren leeg en er was weinig te doen. Het was ook wat warm om te winkelen. Na een uur winkelen/sjokken, een rok voor Tiny en na een kop koffie weer op weg naar Charters Towers het binnenland in. Eenmaal onderweg was dat toch te ver en werd een zijweg links naar Ayr ingeslagen. Aan het einde van de weg weer terug bij de kust en 80 km verder. 10 km naar het noorden was een camping, camping Lakeview van Fred Sabel de Duitse Stuka-vlieger van de vakantie uit 1996 met Piet en Ronald. Hij kende ons nog toen ik over de spinnenfotografie begon en wist ook precies waar wij hadden gestaan. 81 was hij nu. Er was nog niets terecht gekomen van zijn waterski-resort. Eigenlijk was er niets veranderd in 12 jaar. Erg leuk om het weer terug te zien en met hem te kleppen over zijn plannen die nog steeds had. Camping voor 2 miljoen verkopen en terug naar Europa? Nee, te veel negers. Op tijd weer in bed want het was een lange dag geweest.

Woensdag 8 oktober, Lakeview (Giru) - Collinsville

Voor zessen weer op en op spinnenjacht. Er zat weer genoeg. Na een uur was ik het zat. Wij namen weer afscheid, waarschijnlijk fur immer, van Fred. Op weg langs de kust naar Bowen.

In Ayr nog even door het dorp gewandeld. Onderweg veel suikerriet, heel veel suikerriet en lange wegen met vrachtwagens die je van de weg drukken als je 100 km per uur rijdt en je dan ook nog gaan inhalen op een recht stuk weg. In Bowen naar het strand gereden om een kop koffie te halen. Dat liep bijna uit op geen koffie. Wat een vakantietoestanden. Op het moment dat wij op het punt stonden weg te gaan werd een koffieshop vlakbij het strand gevonden waar de koffie en het gebak heerlijk was.

Daarna op weg naar Collinsville. Het was enorm warm, 37°C en de weg was lang. Tiny wat grieperig en ik was het ook zat. Een camping, maar wat voor een, vol met kolenmijnwerkers. Het was er smoorheet dus tussen 3 en 5 lang een creek 10 km uit de plaats gerelaxed. Wat spinnen en wantsen gevonden in de omgeving.

Porterhouse steak met gebakken sweet patatoes, nootmuskaat en zure room gegeten, best lekker die patatoes.

Donderdag 9 oktober, Collinsville - Carnavon park

Nu al om half zes wakker en even daarna eruit. Na een praatje met de achterbuurman die, toen wij naar bed gingen zijn shift inging en net thuis kwam, de boel gepakt en de lange rit naar Emerald gestart.

Van Collinsville naar Glenden.

Glenden was zo'n plaatsje uit een SF-film. Wijds opgezet en een heel prachtig en kalm winkelcentrum waar iedereen happy rondloopt en met elkaar praat met een kop koffie en een versnapering. Het dorpje was gebouwd om de Newlands kolenmijnen te servicen. Hier zou ik wel een jaar op het postkantoor willen werken. Na de koffie, nu was de long black weer een mok vol en te verdund, en de IGA naar Moranbah. Het gebied wordt aan alle kanten afgegraven. Veel unsealed roads zijn nu gesealed en Tomtom is soms de weg kilometers kwijt omdat zijn weg door een afgegraven gebied loopt. Moranbah ligt ongeveer in de mijn en de rondweg er om heen is zo lang dat wij de plaats ook niet zien.

Wij zijn weer om een Hwy naar Emerald en komen daar om een uur of vier aan. De man van de Information belt voor ons naar Carnavon park voor een plek op vrijdag en zaterdag. Nog gauw even snel voor een dag bijwinkelen in de Coles supermarkt en dan nog 30 km naar een camping bij Fairbarn dam. Een bejaardencamping die van vissen hielden. De buurman achter liet een rood-blauwe kreeft kunstjes uitvoeren door het beestje op zijn kop en scharen te zetten.

Ik hoop dat zij niet te lang in de kitchen herrie blijven maken want wij willen om 9 uur naar bed en gaan slapen.

Vrijdag 10 oktober, Carnavon park

Gelukkig vielen de bejaarden mee met hun nachtbraken. Om zes uur weer op. Achter ons werden de handtammme kukaburro en de rainbow lorikeets gevoerd. Het was aardig betrokken geraakt en het begon te druppelen. Onderweg werd het druppelen een hoosbui. De auto spoelde wel lekker schoon maar het regende op een gegeven moment zo hard dat wij maar even stopten in Springsure voor een kopje koffie. Af een toe gestopt bij wat historische punten en een omweg gemaakt om een fort te bekijken. Maar voor \$15 de man doen wij dat toch maar niet. Wel een mooi weggetje door de landerijen en de kangaroos. Rolleston hoeft je niet heen te gaan. Daar is niets te doen. De ingang naar Carnarvon park was inmiddels geasfalteerd. Maar de laatste 10 km niet en dat was met die regen toch weer

een avontuurtje door de blubber. De door de regen schoongespoelde auto was na tien seconden tot op het dak besmeurd met modder. Glibberend de resort op gereden. Prachtige entree, restaurant, ze hadden dit wel voorvarend aangepakt. Ik meldde mij bij de receptie en zei dat wij gereserveerd hadden. De hostess kwam met een al ingevuld formulier en of ik even de autoregistratie nog in wilde vullen. Alleen mijn naam klopte niet. Snel werd duidelijk het vroegere kampeergedeelte tot een duur resort met cabins en huisjes was omgebouwd a \$220 per nacht. Nee, wij moesten terug naar de camping zei zij met een vertrokken gezicht. Daar gingen wij weer terug door de blubber naar de blubber. Wij troffen onze mede lotgenoten treurig en verregend in de tochtige kitchen. Die middag maar in de auto gelegen en geslapen. Om een uur of vijf weer terug naar de kitchen waar wij onze maaltijd bereidden en nuttigden.

Tiny heeft weer gewonnen met kaarten. Om 10 uur het licht uit.

Zaterdag, 11 oktober, Carnavon park

Tot ruim na zeven blijven liggen omdat het regenden. Het was al 24 uur continue zonder stoppen aan de gang. In de keuken weer met wat lotgenoten ontbeten en om 10 uur de droge schoenen aangetrokken en naar de Gorge gereden. Het regende bijna niet meer en wij wandelden naar the Gallery waar Aboriginalkunst aan de wanden van de Gorge hing. Dat was een km of acht van het begin. Op de terugweg naar het amfitheater. Hiervoor moest je een trap open oor een nis lopen om in een diepe put uit te komen. Vroeger stond daar een Kings fern in maar die was inmiddels overleden. Daarna naar de Moss garden gelopen waar water uit de zandsteenwanden sijpelde en dus een plek was waar heel veel mossen groeiden. Een magpie gevoerd die duidelijk jongen had want hij vloog steeds ver weg als hij het brood of vlees uit je handen pakte. Om twee uur weer terug bij de auto na een km of veertien wandelen en 20 rivieroversteken over stenen die net boven de waterspiegel uitstaken door de rivier gelopen te hebben.

Zondag 12 oktober, Carnavon park - Roma

Nog steeds regen. Ontbeten met Martin en zijn vrouw waar wij de vorige dag ook al twee keer mee gegeten hadden. Zij hadden op vele plekken in de wereld gewoond. Hij werkte voor een grote phamaceutical. Zij spraken zelfs wat Zuid-Afrikaans. Hij was verzamelaar van gadgets en de Jetboiler was een superkoker waar Tiny erg weg van was. Na het afscheid glibberend weer terug naar de hoofdweg richting Injune. Daar zouden wij linksaf unsealed naar Taroom rijden. Maar zover kwam het niet. Bij een roadwork stoplicht liep de bestuurder van een auto achter ons naar ons toe. Ik zag hem aankomen in de spiegel en vermoedde al iest ernstigs. De linker achterband was nagenoeg leeg. Na de stoplichten was gelukkig een BP-station. Heel langzaam daarheen gereden en de band weer opgepompt. Maar het was geen lek maar een gat in de band. In 10 minuten was de band hevig sissend weer leeg. Gauw nog een keer oppompen, krik eronder en het wiel verwisselen. Alle gereedschappen waren aanwezig, werkten en het wiel was in tien minuten omgewisseld voor het reservewiel. Tiny filmde een groot gedeelte van de reparatie maar werd ernstig gestoord door mannen. Op weg naar de bandenreparateur liep een man met een jerrycan te zeulen. Hij was 20 km verderop zonder diesel komen te staan. Wij niet te beroerd en hem bij zijn vrouw weer afgezet. De bandenreparateur was niet open. De unsealed naar Taroom was nu uitgesloten. Dan maar naar Roma. Later bleek dat Taroom onbereikbaar was omdat de weg daarheen door de vele regens overstroomd was. Wij stopten bij de "Big Rig" waar ik in 1996 na een

enorm lange hete rit ook eens gestopt ben. De originele prachtcamping was verplaatst en erg commercieel aangepakt. Op de plek van de camping was nu nog steeds the Big Rig maar ook een cinema, information, museum, parkeerplaats en een parkje. De zon brak door, de was gedaan, alles was weer droog en fris.

Maandag 13 oktober, Roma - Lake Broadwater

De volgende ochtend bij Don Brosnan Tyres in een kwartier een nieuwe binnenband erin laten zetten voor \$38. De helft van de vorige binnenband en drie keer zo snel. Tiny had in de tussentijd een winkel met Red Back schoenen ontdekt. Daar werden drie paar schoenen gescoord. In de campingshop nog wat dingetjes voor de heb gekocht.

Daarna door de enorm vlaktes ten zuiden van Roma naar Surat. Een kopje koffie en nu anders utziende sweet potatoes gekocht. Bij de plaatselijke slager twee stukken beef aangeschaft. Daarna over een 125 km nagenoeg rechte weg via Tara naar Lake Broadwater. Dat bleek een prachtige lege camping aan een leeg meer. Het meer was leeggelopen door de gaswinning in de buurt. Er was een buurman, een ex-shovelbezitter, die zijn zes shovels verkocht had en nu met quads naar Cape York rijdt, goud zoekt, krokodillen vangt en op deze manier de stress van het werken ontliet. Zijn laatste project van het vliegveld van Brisbane en toen dacht hij; snel doodgaan of de boel verkopen.

Een vreemde wielwebspin gefotografeerd die razendsnel, een draad achterlatend, rennend en langs webdraad dalend over een boomstam rende. Om half negen al weer in diepe slaap.

Dinsdag 14 oktober, Lake Broadwater - Goomburra

Om 5 uur wakker door alle vogelgeluiden en het aanbreken van de dag.

De shovelman had ons nog op een ridge gewezen bij Goomburra. Aan het einde van de 20 km lange weg was een National park en daar was een waanzinnig uitzicht. Dat werd ons doel van de dag. Ik herinnerde mij het slechte starten op het moment dat de shovelman wegreed. Ik draaide de sleutel om maar er was geen elektron stroom meer te bespeuren. Geen stroom meer om te starten! Ik rende de dove, links 0% en rechts 30% gehoor, shovelman nog achterna, maar vergeefs. In een stofwolk verdween hij. Tijdens het openen van de motorklep sloeg de ventilator aan om direct weer uit te vallen. Het bleek een los zittende accupool te zijn. 10 minuten later waren wij ook op weg. Eerst de binnendoorweg maar die liep na 10 km vast in een gasveld. Dan maar naar Dalby en daarna door naar Toowoomba via Cecil Planes. Die plaats deed zijn naam eer aan. Eindeloze vlaktes met bruine landbouwgrond. In Toowoomba wat gewinkeld met als score voor Tiny een bamboe-onderbroek. Binnendoor via Nobby naar Goomburra.

De camping in het Nationale park was prachtig met twee andere campeerders. Een prachtwandeling langs een riviertje, met uitstervende kikkers en ratachtige kangeroos, dat in de Murray river en uiteindelijk bij Adelaide in zee uitkwam. Wij zaten nu aan de binnenkant van de Dividing range waarvan al het water naar het westen stroomt.

Als maaltijd brood en Tiny voor de tweede keer verslagen met klaverjassen. 4-2 voor Tiny.

Woensdag 15 oktober, Goomburra - Brisbane

Nog een fikse bui die nacht maar in de ochtend droog. Om 6:30 op weg naar de ridge. Dit bleek een zeer steil pad te zijn en na een half uur stijgen over een modderig pad besloten om deze toch maar op te geven. Te nat en te glibberig.

Voor de laatste keer gepakt en op weg naar Boonah. Een leuk plaatsje waar wij in de camping-bierbenodigdhedenwinkel wat tasjes en bushman insect repellent kochten. Daarna nog huisdieren van zinken golfplaten bewondert en koffie gedronken. Via Beaudesert en Tamborine naar 3 Chiseldonstreet in Brisbane gereden. De auto uitgepakt en daarna ingeleverd bij de Britz aan de 647 Kingsford Smith Drive. De tanks was op 5 liter na leeggereden en wij hadden 6150 km afgelegd in de Toyota Landcruiser (Troop Carrier) USN362.

Donderdag 16 oktober, Brisbane

Tiny is jarig. Er wordt een grote taart gekocht en een heerlijk ontbijt klaargemaakt. In de middag gaan de dames shoppen. 's Avond gaan wij uit eten aan het water in het Courthouse restaurant. Weer barramundi maar nu gestoofd. Ook weer heerlijk.

Vrijdag 17 oktober, Brisbane

Het is roeidag. In de ochtend wordt de kano en de fietsen op de auto's geladen en gaat er gefietst, gekanoed en gewandeld worden. Wij gaan op de fiets door parken in de buurt, Kleis en Janti gaan wandelen en Kimberley en Scott gaan kanoën. Tiny en Kleis kanoën ook nog een stukje en Tiny is helemaal verkocht aan deze tak van sport als zij de boot uitstapt. In de middag naar Brisbane de city in. De auto wil niet meer starten als ik hem nog even goed wil zetten met als gevolg dat Kimberley op de RAQV moet wachten terwijl wij door het centrum een uur winkels gaan kijken. Bij terugkomst blijkt dat de auto al na 5 minuten gemaakt was en wij troffen Kimberley met draaiende motor aan omdat het defect niet echt verholpen was.

Op de terugweg Thai gehaald.

's Avonds wordt er geWit.

Zaterdag 18 oktober, Brisbane

Vroeg op want Tiny en Kimberley gaan varen en Ed gaat spinnen zoeken.

De dames komen wild enthousiast na een uur weer terug want zij hebben dolfijnen ontmoet. 's Middags gaan wij naar Gold coast om de walvissen te zien. En dat lukt. Door de verminderde jacht lijkt het wel een snelweg vol met walvissen voor de kust bij Brisbane. Wij zien zelfs jingen als dolfijnen het water uitspringen. Daarna gefastfood in Gold coast en in het donker weer naar huis.

Zondag 19 oktober, Brisbane – Singapore - Amsterdam

Het is vertrekdag. Het wachten tot 12 uur duurt lang maar uiteindelijk staan wij weer in te checken op weg naar huis.

Kleis wordt ontdaan van een vijl en schroevendraaierset dat lijkt op een Japans sterwerpmes. Wonderlijk dat hij niet achter slot en grendel verdwijnt.

Wij vliegen op tijd weg en de vlucht gaat voorspoedig door naar Singapore.

Wij komen aan in de nieuwe hal 3 maar gaan snel weer naar hal 2 met het treintje om nog een spijkerbroek te gaan kopen. Na de koffie weer snel terug, inchecken en op weg naar Europa. Kleis werd door de controle ontdaan van zijn mes met nagelknipper, body lotion en nivea crème. Het koffertje bevatte uiteindelijk geen verboden artikelen meer en was een stuk lichter geworden. Ook deze keer maar hij weer met het gezelschap mee.

De vlucht was perfect en exact om 7:00 landden wij op Schiphol.

Wederom een kopje koffie als afscheid. Wij konden zo de bus naar huis inlopen en om 9:00 kwam Pulse ons miauwend tegemoet.